



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 578/2015
27.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиле С.Г. из П., чији је пуномоћник адвокат Б.С. из П., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Виши суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.670/14 од 09.10.2014. године, у седници одржаној 27.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 670/14 од 09.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 110/13 од 07.11.2013. године, ставом I изреке, обавезана је тужена да тужилци плати на име накнаде материјалне штете за разлику плате за период 01.01.2010. до 12.10.2012. године, укупан износ од 1.320.638,61 динар, са законском затезном каматом на свако појединачно потраживање ближе одређено овим ставом изреке. Истом пресудом у ставу II изреке, обавезана је тужена да тужилци за исти период уплати доприносе обавезног пензијског и инвалидског осигурања и здравственог осигурања, на начин ближе означен у изреци. Ставом III изреке, тужена је обавезана и да тужилци исплати накнаду за неискоришћени годишњи одмор за 2010, 2011. и 2012. годину у означеним износима са законском затезном каматом. Ставом IV изреке првостепене пресуде, тужена је обавезана да тужилци на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части, угледа и достојанства исплати износ од 2.000.000,00 динара са законском затезном каматом од доношења те пресуде. Истовремено је ставом V изреке, обавезана тужена да тужилци на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на правично суђење плати и износ од 500.000,00 динара са законском затезном каматом рачунајући од дана доношења пресуде. Ставом VI изреке, одбијен је као неоснован део захтева за накнаду нематеријалне штете за душевне болове због повреде права на правично суђење преко досуђеног до траженог износа од 1.000.000,00 динара. Решењем садржаним у

ставу VII изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 374.685,00 динара са законском затезном каматом од доношења пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр.670/14 од 09.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставовима I и II изреке (став I). Преиначена је првостепена пресуда у првој и другој алинеји III става изреке, као и у IV и V ставу изреке, тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор за 2010. и 2011. годину са законском затезном каматом, ближе означен у изреци (став II тачка 1), одбијен је тужбени захтев за тражену нематеријалну штету за претрпљене душевне болове због повреде части, угледа и достојанства у износу од 2.000.000,00 динара са законском затезном каматом (став II тачка 2), док је обавезана тужена да исплати тужиљи на име накнаде штете за душевне болове због повреде права на правично суђење износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом од доношења првостепене пресуде па до исплате, с тим што је за још износ од 420.000,00 динара по овом основу тужбени захтев одбијен као неоснован (став II тачка 3). Првостепена пресуда је укинута у погледу одлуке садржане у трећој алинеји III става изреке у односу на захтев за накнаду штете за годишњи одмор у 2012. години, у износу и са каматом ближе означеним у изреци и у ставу VII изреке, а предмет је у укинутим деловима враћен првостепеном суду на поновно суђење (став III).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у усвајајућем делу става II тачка 3. изреке, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Првостепени суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11...55/14), и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужена је поднетом ревизијом указала на дозвољеност овог ванредног правног лека на основу члана 13. Закона о изменама и допунама ЗПП („Сл. гласник РС“, број 55/14). Одредбом члана 13. наведеног закона измењене су одредбе члана 403. ст.2. и 3. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11). Новелираном одредбом члана 403. став 2. ЗПП прописано је да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Погрешна је оцена тужене о дозвољености ревизије услед делимичног преиначења првостепене пресуде. У овом случају побијаном другостепеном пресудом је преиначена пресуда првостепеног суда одбијањем тужбеног захтева у делу одлуке о накнади штете због повреде права на правично суђење преко износа од 80.000,00 динара за још 420.000,00 динара (до траженог износа од 500.000,00 динара) са каматом. Износ накнаде штете од 80.000,00 динара са каматом је већ био досуђен првостепеном пресудом, због чега побијана другостепена пресуда у наведеном делу нема правни значај и дејство преиначујуће одлуке без обзира на формулацију садржану у изреци пресуде Апелационог суда у Крагујевцу.

У односу на донету одлуку и њено дејство, право на ревизију по основу преиначења пресуде од стране другостепеног суда и то за одбијајући део имала је само тужила као странка чије је право умањено другостепеном одлуком. Према томе, ревизија по новелираној одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, због преиначења првостепене пресуде је дозвољена само у ситуацији када је ревизију изјавила странка којој је због преиначења првостепене пресуде право ускраћено или смањено.

Како је подносилац ревизије у овом случају тужена, њена ревизија није дозвољена. Ревизијом тужене побија се само део другостепене пресуде којим је усвојен захтев на име накнаде штете због повреде права на правично суђење за 80.000,00 динара, са каматом, у којем ова странка није успела са жалбом а побијана пресуда има значај и правно дејство потврђујуће а не преиначујуће пресуде. Зато се на оцену дозвољености ревизије тужене не може применити одредба новелираног члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Како вредност предмета спора побијаног дела од 80.000,00 динара очигледно не прелази наведени новчани лимит од значаја за оцену дозвољености ревизије, ревизија тужене није дозвољена ни по овом основу. У складу са реченим, Врховни касациони суд је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**